

Υπεραγία Θεοτόκος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής](#)

Το μήνυμά της προς τον πιστό λαό για την Απόδοση της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής, στο οποίο μεταξύ άλλων τονίζει ότι “στό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐνσαρκώνεται ἡ Μάνα τῆς ἀγάπης, ἡ γυναίκα τῆς σιωπῆς, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐγκαρτέρησης, ἡ Ἀγία τῆς σωφροσύνης”.

Παρακάτω το μήνυμα:

Ὁ Αὐγουστος μήνας καθ’ ὅλοκληρίαν ἀφιερωμένος στή θεομήτορα Παναγία μας, μέ τήν δεκατετραήμερο νηστεία πρός τιμήν Της, τίς Ἱερές Παρακλήσεις τήν πάνσεπτο ἑορτή τῆς Κοιμήσεως καί Μεταστάσεώς Της καί κατόπιν τά «νιάμερα» τῆς Παναγίας, ὅπως ὀνομάζει ὁ λαός τήν ἑορτή τῆς ἀποδόσεως τῆς Κοιμήσεως.

Ἡ Παναγία γέννησε τόν Θεό ἄλλα καί ἔμεινε Παρθένος. Κοιμήθηκε καί ἀνεχώρησε

γιά τόν οὐρανό, ἀλλά καί δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμο γενόμενη Μεσίτρια.

Στό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐνσαρκώνεται ἡ Μάνα τῆς ἀγάπης, ἡ γυναίκα τῆς σιωπῆς, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐγκαρτέρησης, ἡ Ἁγία τῆς σωφροσύνης, ἡ ὁποία σηκώνει τόν μεγάλο πόνο τοῦ Υἱοῦ τῆς στή ἐπίγεια Παρουσία Του. Εἶναι ἡ μάνα πού μαζί μέ τό παιδί τῆς ζεῖ τόν διωγμό, τήν ἀδικία, τήν προδοσία, τήν ἄκρα ταπείνωση καί τό σταυρικό τέλος τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ τῆς. Μόνο ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μπορούσε νά σηκώσει ἕνα τέτοιο σταυρό, νά πορευθεῖ ἕνα τέτοιο Γολγοθά. Εἶναι ὅμως καί ἡ μάνα πού ἔβλεπε τό μέγα Μυστήριό τῆς ἐνανθρωπήσεως στό Πρόσωπο τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ τῆς καί δέν ἐπαίρετο. Ἀκολουθῆσε τόν Υἱό τῆς καί ἐστέκετο ὡς δούλη Κυρίου. Ἔβλεπε τά γενόμενα καί τά κρατοῦσε μέσα τῆς.

Αὐτό λοιπόν τό πρόσωπο τῆς τέλειας ὑπακοῆς, τῆς ἀπόλυτης ὑποταγῆς, τῆς σιωπηλῆς ἀγάπης, τῆς Ἁγίας ὑπομονῆς καί τῆς ἱερότητας γίνεται στοργή, προστασία καί σκέπη τοῦ κόσμου, λιμένας τοῦ βίου, τροφός ἐμπιστοσύνης καί παράδειγμα ἱερότητος «ἀδικουμένωνν προστάτις καί πενομένωνν τροφή, ξένων τε παράκλησις καί βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένωνν σκέπη καί ἀντίληψις καί ὀρφανῶν βοηθός» καί πάνω ἀπό ὅλα Πύλη Σωτηρίας γιά τόν πτωτικό ἄνθρωπο.

Πόση συντροφιά, παρηγοριά καί παραμυθία, πόση χαρά καί ἀγαλίαση ἔχουν νιώσει γενεές ἀνθρώπων πού παρακαλοῦν τήν Παναγία νά μεσιτεύσει στόν Κύριο, ὅπως ὁ Βασιλιάς Θεόδωρος Δούκας Λάσκαρις, ὁ ποιητής τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνα τῆς, ὁ ὁποῖος ἐξόριστος ἀπό τήν ἀλωθεῖσα ἀπό τούς λατίνους Βασιλεύουσα καί ἀσθενής, γράφει ὁ Παπαδιαμάντης, «ἐκχέει τά παράπονα του πρὸς τήν πολιοῦχον καί προστάτιδα». «Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἀγνή; Πού προσδάμω λοιπόν καί σωθήσομαι, πού σωθήσομαι, πού πορευθῶ, ποιάν δέ ἐφεύρω καταφυγήν; Ποίαν θερμήν ἀντίληψιν; Ποῖον ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν; Εἰς σέ μόνην ἐλπίζω, εἰς σέ μόνην καυχῶμαι καί ἐπὶ σέ θαρρῶν κατέφυγον».

Διότι κάθε ἄνθρωπος στίς στιγμές τοῦ πόνου, τῆς θλίψης, τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς ἔχει τήν ἀνάγκη ἀπό ἕνα πρόσωπο μακρόθυμο, ἀνεκτικό, ἀμνησίκακο, ὑπομονετικό, καρτετικό, τό ὁποῖο θά τόν καταλάβει, θά ἀναπαύσει τόν κόπο του, θά θεραπεύσει τήν ἀγωνία του, θά τόν στηρίξει. Καί αὐτό εἶναι τό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου.